

PAULIINA HAASJOKI

Perimetri

i

Valo menee hiljakseen ovista ja ikkunoiden raoista sisään.
Syttyy sinne valokehiksi, joiden keskellä on kuuma, sula pallo valoa.
Se on sen kotoisa muoto, pesä, jossa se nukkuu,
lähellä toista valoa, lähellä kaltaisuuttaan. Lämpö karkaa sen perään minusta.
Haihdun ilmaan, liikkeeni loppuu; kuin sinistä savua minusta katoaa lämpöä.

ja vieläkin hetken haluan pysyä

sillä jokin, mitä on kuvailtu vapaudeksi, on jossakin ihan lähellä, ei täällä, mutta lähellä.

Kaikki ääni kupolin alla oli niin kesy, niin hyökkäämätöntä; oli kaarevuus ja symmetria,
jotka tasoittivat; ajattelin silti myös katon pyöreää reikää
ja että äänen täytyi kohota pehmeärajisena, sirottavana pylväänä siitä ulos.
Tuntui viileää ilmavirtausta jonka suunta oli merkillinen.
Kuin se olisi noussut lenkkitosuistani ja polvistani ja pääläeltani –
pakeniko se ulos katon läpi? Onko vapaus tätä, että vapautta haihtuu minusta?

ii

Kaikki kirjan sivut yhtä aikaa,
kirja jokaiselta aukeamalta auki samanaikaisesti

paperi kuin hiekka ja kuin savi ja siltti

Sivulta toiselle kuljetaan aidattua pengertä, välillä siihen on kivetty portaat
ja kun on noustu jonkin matkaa ylös, ne ottavat muutaman askelen alas

suora kulma on kuitenkin mahdoton, kun erkanee tieltä, aina ensin viistoa
ja vähitellen jättää sen taakse, sivuun, alemmas,
siirtyy toiselle tasolle ja kaartaa etäämmäksi, ylemmän kaupungin talot tulevat vastaan
ja polku kiertyy niiden seinien viertä, kivettyy niiden väliin, alkaa kulkea siellä

Niin on monissa kaupungeissa joissa olen matkoilla tai lukiessani käynyt tällaisia torneja,
osia kaupungista, jotka ovat erillään rinteillä, kartasta sen näkee teiden syvänä kiemurteluna
on noustava kiertyen, on hitaasti pyörittävä kuin kynä, kuin puola,
ja siellä tornikaupungin pienen torin keskellä on usein patsas josta puuttuu jotain, ehkä
pää, tai vain lopullinen varmuus, piste jää asettamatta.

Teen parhaani. Hengitän tässä vastapäätä kaikkea, pitelen sivujeni välissä kaikkea sinne painettua,
kun hengitän ulos, lehdet kuin perhoset lepattavat kehoni ulommaiselle perimetrille
mutta sisäänhengitykseni tuo ne taas takaisin ja laskostaa kylkiluitteni väliin. Olen kuin kello-
koneisto painottomassa tilassa, pyöreäksi avautunut kirja jonka kansi juoksee sivulta toiselle,
juoksevan koiran kuvio, hevonen juoksee zoetroopissa.

Ja vielä olen: erilläni kuin kirjasin.

Olen tulossa kotiin.

Kehoni toiseksi ulommaiselle perimetrille ja siitä seuraavalle,
jonka ulkorajalle ei anneta laskennallista arvoa

iii

Tervetuloa ulommaiselle kehälleni ja tervetuloa painautumaan sisemmän kehän
joustavaa ulommaista seinämää vasten
tervetuloa toiseksi ulommaiselle kehälleni

Tie kiertää muurin viertä lähemmäksi
seinää pitkin pääsee, seinän lävitse ei voi mennä
käsi karhealla kivisellä pinnalla voi edetä

Ei tiedetä minne asti vaikutuspiiri ulottuu
uloin kehä on vailla ulkorajaa

Sinne joutunut tuntee itsensä toivotetuksi

ja sen jälkeen ehkä kaartaa ja lähestyy

iv

”kun mentiin metsään, käännettiin takki nurin, jotta metsästä pääsisi poisikin”
Näen, miten ihmisen sisäkehän asioita lennähtää ulkokehälle, pehmeästi,
ja miten hänen ulkopintansa tulee hänen ihoaan vasten.
”ja on joku, joka hioo kahden suuren kiven välissä kiviä pienemmäksi”
Kämmen voi koko olennon puolesta koskettaa, ottaa kaarnan tai sammaleen
tunnun vastaan ja antaa sen eteenpäin kaikkiin koskettajan osiin

v

Aika pitelee kiinni yhteyksistä, on kerännyt käsiensä väliin lankojen päät eikä päästä niitä putoamaan tässä kuluessaan
sama aika kulkee tästä kuin kulki noiden hetkien kautta
ja se tuo aineen mukanaan.

Aika on kulkenut kaikkialta, se on luotettavana koskettanut jokaista pintaa,
ja sen enempää me emme voi tietää absoluutin teistä
ne ovat sillä tavalla tutkimattomat

vain että jokainen vihreä, sininen ja keltainen palikka, jokainen tarranauha, kynä ja harppi,
saniaiset, karhea kallio ja pyyhe, virrasta nousevat kivet, nousevat rakennukset, makasiinit,
kirjat jotka on myyty useammin kuin kertaalleen ja esimerkiksi hengitys,
kun se tiivistyy ikkunaan tai muuten on aistittavissa, tuntemus tai linnun tai lumikengän jälki
toukokuun lumessa, mutainen kenkä, ikkunanpuite joka hilseilee, nämä ovat esimerkkejä siitä
mitä aika, absoluutti, on koskettanut ja mikä nyt sen kautta koskettaa meitä